

Šalies mokinių konkurso
„Lietuva ir aš“
nuostatų priedas

ŠALIES MOKINIŲ KONKURSO „LIETUVA IR AŠ“ DALYVIO ANKETA

Atviruko konkursas	☐	Esė konkursas	☒	Rašinio konkursas	☐
--------------------	--------------------------	---------------	-------------------------------------	-------------------	--------------------------

(Pažymėkite, kuriame konkurse dalyvaujate)

Darbo pavadinimas *Ar čia - gyvena...*

Dalyvio vardas, pavardė	PIOTR BEVZ
Klasė	12
Tikslus mokyklos pavadinimas	Vilniaus vidurinė mokykla „Lietuvių namai“
Mokyklos adresas	LT-02116 Dūkų 43
Mokyklos telefonas, el. pašto adresas	Tel./faks. (85) 289 5173 rastine@lietuvianamai.vilnius.lm.lt
Vadovavusio darbui mokytojo vardas, pavardė	Lietuvių k. mokytoja Rūta Rakar-kaite
Mokytojo telefono nr., el. pašto adresas	~

Aš čia - gyva...

„Jau saulelė vėl atkrodama budino svietą /Ir žiemos šaltos triūsus pargriaudama juokės“. „O aš sėdėjau po šakom akacijos baltos“. Įtampa galvoje slėgė ir užgožė visą plačiųjų laukų, susiliejančių su rausvai pamėlusių dangumi, grožį. Žinojau, jog šie laukai ir matomas dangaus skliautas priklauso man. Jaučiau, kad turiu teisę taip manyti. Tai yra Lietuva. Tų didvyrių žemė. Nežinau, kokia yra Lietuva.

Link manęs artinosi žmogus. Garbaus amžiaus praeivis tarė :

- Ko gi čia rymote, tamsta?
- Sveiki, - tariu pasimetęs, - aš mąstau. Apie Tėvynę.
- Nejau? Aš irgi mąstau apie Lietuvą.
- Tikrai? – susijaudinęs paklausiau, - O ar Jūs ją pažįstate?
- Aš regiu ją ir kartais bendrauju. Jūsų klausimas nekonkretus.

Labai sutrikęs nusivyliau. Tikriausiai mano išraiška rodė apmaudą.

- Tamsta, - mąsliai prabilo žmogus, - su savo Tėvyne Jūs turite susipažinti asmeniškai.

Pasisveikinkite ir paklauskite to, kas jums rūpi. Man jau metas. Pažįstu knygas, jos pažįsta Lietuvą, pabendraukite su knygom, jos protingesnės už mane. Kartą vienas žmogus savo knygoje parašė : „Imkite mane ir skaitykit“. Jums siūlau padaryti tą patį. Pradėkite skaityti mane.

- O kas jūs esate, tamsta?
- Kristijonas Donelaitis. Sudiev.

Staiga pabudau. Koks sapnas! Pasuku galvą į kairę. Lentynoje daug knygų. Kodėl niekada jų nemačiau?

Keliavau per laiką, keliavau per Lietuvą. Atversdamas puslapį matydavau lauką, suprasdamas žodį mačiau gėlę, girdėjau paukštį, jčiau saulę. Puslapiai dėliojo pamatus, žodžiai sutvarkydavo aplinką. Knygos man pasakojo viską: troškimus, faktus, mintis. Knygos šnekėjo su manimi. Puslapiai, kupini sielvarto, džiaugsmo, liūdesio, laimės žvelgė į mane įvairiom spalvomis. Tapė paveikslas mano galvoje. Skridau virš savo Lietuvos ir ne tik. Teko regėt „pelėsiais ir kerpėmis“ apaugusią Trakų pilį. Brisdamas „pelkių taku“ regėjau beprasmię mirtį. Pabuvojau Štuthofe, pradėjau juoktis iš žmonių tragizmo ir jų mirties. Teko išklaudyti akibrokštų ir paradoksų, tačiau labai artimų ir sprantamų. Gaila, jog nesukūriau dar daugiau analogiškų kūrinių. Žuvau automobilio avarijoje. Mane užklojo balta drobule. Ir pats kartais pasijuokdavau iš mirties. Išties juokinga. O, jeigu būčiau sutikęs Kristijoną Donelaitį anksčiau! Daug anksčiau! Juk tada neturėčiau galimybės pažinti savo Lietuvos. Kiti žmonės ją darkė, nesuprasdami viso grožio, o aš dar jaunas ir kažkodėl vertinu žmonių, jau išėjusių anapilin darbus, jų mėginimus puoselėti didžiulį tautos turtą. Paradoksalu.

Tuo metu gyvenau tarp žmonių, smerkiančių save už tai, jog jie nėra namie. Galbūt smerkė už bailumą, o gal už patriotizmą. Aš nežinau, kodėl jie slėpė savo jausmus. O juk ir šituos žmones aplinkybės

privertė palikti savo šalį. Už ką? Už šedevrus, kurių nenorėjo pripažinti. Kodėl? Netinkami, ir taškas. Įdomūs jų kūriniai.

Jaukioje prieblandoje godžiai rijau žodžius. Šnekėjau su knygom jausdamas intonaciją, regėdamas vizijas, kuriose mylėjau savo senolę. Aš neturiu senolės, bet teko pamilt senolę ir jos vaikaičio talentą. Kartą Ufoje rašiau Tėvynei. O aš nesu buvęs Ufoje. Knyga įteikė gimtadienio dovaną – kelionę į Ufą.

Knygos turi daug pažįstamų. Turi ir tėvus. Nužudžiau septyniolikmetį ruselį akmeniu. Tėvas privertė tai padaryti. Atsiprašau, tai padarė jo sūnus vardu Antanas. Aš juk neturiu tėvo. Bet tėvo sūnus man viską papasakojo, o aš pajutau. Susipažinau su labai įvairiais tėvais, su jais mane pažindino jų vaikai, mano draugai. Jutau tėvų nerimą ir kitokius jausmus, jutau juos. Vaikų tėvai buvo išties įdomūs žmonės, kiekvienas savotiškai ypatingas. Aš džiaugiausi su jais susipažinęs.

Vėlų vakarą kalbėjausi su knyga, į galvą toptelėjo, jog aš pažįstu savo Tėvynę kiek daugiau. Bet dar mažai. Supratau, kad reikės atsiversti dar vieną knygą ir ją skaitant tatau permąstyti. Skaitysiu, jausiu, suprasiu. O kas toliau? Teks atsiversti dar vieną. Jaučiu, jog užmiegu.

- Šaunuolis, - tarė Jonas Jablonskis.

Ir pamaniau, kad man pasisekė. Aš esu laisvas laisvai susipažinti su Tėvyne, jos žmonėmis, skelbiamu žodžiu, istorijos vingiais... Aš esu laisvas rinktis. Laisvas kalbėti. Laisvas pasakoti sapnus. Laisvas vertinti Tėvynės laisvę ir jausti, kad ji čia – gyva...

Piotr Bevz, 12b klasė
Vilniaus vid. mokykla „Lietuvių namai“